

μου εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου ; Μῆ-
τέρ μου, μητέρα μου, μὴ μὲ ἀπωθήτε·
ἓνα μόνον μῆνα, μίαν μόνην ἐβδομάδα
ἀναβολῆς, σᾶς ἐξορκίζω. Μὴ τελέσετε
ἀκόμη τὸν γάμον, ἄλλως ἐτοιμάσατέ
τον εἰς τὸ ἐπιτάφιον μνημεῖον ὅπου ἀ-
ναπαύεται ὁ ἐξάδελφός μου Τυπάλδος.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Μὴ μὲ ὀμιλῆς
πλέον, μὴ μὲ ζητῆς τίποτε, δὲν ἔχω τί-
ποτε νὰ σοὶ ἀποκριθῶ. Πράξε ὅ,τι θέ-
λεις, ἐτελείωσε.

[Ἐξέρχεται.]

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἄχ Θεέ μου ! πτωχή μου
τροφός, τί νὰ κάμω ; πῶς νὰ τοὺς ἐμπο-
δίσω ; Ὁ σύζυγός μου ζῇ, ὁ οὐρανὸς ἔ-
χει τὸν ὄρκον μου· πῶς νὰ φανῶ ἀπι-
στος εἰς τὸν λόγον τὸν ὁποῖον ἔδωκα,
ἐνόσφ ὁ σύζυγός μου ἐπὶ τῆς γῆς δύνα-
ται νὰ τὸν ἀπαιτήσῃ ὡς ἀνήκοντα εἰς
αὐτόν ; Παρηγόρησόν με, τροφέ, συμ-
βούλευσόν με. Θεέ μου ! διατί ἡ μοῖρα
στήνει παγίδας εἰς κόρην τόσον νέαν καὶ
ἀσθενῆ ὡς ἐμέ ; Ἀλλὰ, δὲν μὲ λέγεις
τίποτε, τροφέ ; Πῶς ! μήτε λέξιν πα-
ρηγορίας ; μήτε λέξιν ; Σὲ παρακαλῶ,
παρηγόρησόν με ὀλίγον.

ΤΡΟΦΟΣ. — Μὰ τὴν πίστιν μου, νὰ ἡ
παρηγορία· ὁ Ῥωμαῖος ἐξωρίσθη. Στοι-
χηματίζω ὅ,τι θέλετε ὅτι ποτὲ δὲν θὰ
ἔλθῃ νὰ σᾶς ζητήσῃ. Ἐὰν τολμήσῃ νὰ
τὸ κάμῃ, τὸ πολὺ πολὺ θὰ τὸ κάμῃ κρυ-
φίως. Λοιπὸν, ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, κοκω-
νίσσα μου, δὲν ἔχετε πλέον ἄλλο νὰ
πράξετε κατὰ τὴν ιδέαν μου παρὰ νὰ ὑ-
πανδρευθῆτε τὸν κόμητα Πάριν. Καὶ νὰ
σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν εἶναι πολὺ ὤ-
ραῖος καὶ ἀξιέραστος εὐπατρίδης. Τί
εἶναι ὁ Ῥωμαῖος ἐμπρὸς εἰς τὸν Πάριν ;
μηδέν. Παρατηρήσατε τοὺς ὀφθαλμοὺς
τοῦ κόμητος ; Οὔτε τοῦ ἀετοῦ δὲν εἶναι
τόσον λαμπροὶ, τόσον ζωηροὶ, τόσον δια-
περαστικοί. Εἰς τὴν πίστιν μου καὶ μὰ
τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου, ὁ δεύτε-
ρος γάμος σας εἶναι ἐπίσης καλὸς σὰν
τὸν πρῶτον, ἂν ὄχι καλλίτερος· ἐκτὸς
τούτου δὲν βλέπω καὶ τί βλέπτει, ἀφοῦ
ὁ πρῶτος σύζυγος ἀπέθανε διὰ σᾶς.

ΙΟΥΛΙΑ. — Μὲ ὀμιλεῖς μὲ εἰλικρίνειαν ;

ΤΡΟΦΟΣ. — Σᾶς ὀμιλῶ μὲ τὴν ψυχὴν

μου, κυρία, μὲ τὴν καρδίαν μου σᾶς ὀ-
μιλῶ, ἢ νὰ τὰς τιμωρήσῃ ὁ Θεὸς καὶ
τὰς δύο.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἀμήν.

ΤΡΟΦΟΣ. — Διατί λέγετε ἀμήν ;

ΙΟΥΛΙΑ. — Ναί, διότι πολὺ μὲ παρη-
γόρησες. Ἐχει καλῶς, ὕπαγε ! ὕπαγε
νὰ εὕρῃς τὴν μητέρα μου· εἰπέ τὴν ὅτι
λυπούμενη διότι δυσηρέστησα τὸν πα-
τέρα μου, μετέβην εἰς τοῦ πατρὸς Λαυ-
ρεντίου ὅστις θὰ μὲ ἐξομολογήσῃ καὶ
θὰ μὲ συγχωρήσῃ.

ΤΡΟΦΟΣ. — Πηγαίνω· ἡ ὥρα ἡ καλή.
ἔχετε δίκαιον, κυρία.

[Ἐξέρχεται ἡ τροφός.]

ΙΟΥΛΙΑ. — Ὑπαγε, κατηραμένη γραῖα,
ὕπαγε, κακὴ σύμβουλος· δὲν ἤξεύρω
εἰς σὲ ἀποστρέφωμαι περισσότερον διότι
μὲ παρακινεῖς εἰς ἐπιτοκίαν, ἢ διότι
τολμᾷς νὰ ὑβρίξῃς τὸν κύριον τῆς ζωῆς
μου καὶ νὰ τὸν προσβάλλῃς διὰ τοῦ αὐ-
τοῦ στόματος διὰ τοῦ ὁποῖου τοσάκις
τὸν ἐπήνερες καὶ τὸν ὑψώσες ὑπεράνω
ὅλου τοῦ κόσμου. Ὑπαγε, ἄτιμος σύμ-
βουλος, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης οὐδὲν
κοινὸν ὑπάρχει μεταξὺ ἐμοῦ καὶ σοῦ.
Τρέχω πρὸς τὸν ἀγαθὸν πνευματικὸν
διὰ νὰ ζητήσω τὴν συνδρομὴν του· εἰς
δὲν γνωρίζῃ θεραπείαν τινὰ, τότε μοὶ
μένει ἐν ἄσυχον, ἀποθνήσκω.

[Ἐξέρχεται.]

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΟΙ

I

Πλησίον μικρᾶς τινος πόλεως τῆς
Προβηγκίας ὅπου οἱ ἰατροὶ στέλλουσιν
ἵνα ἀποθάνωσιν ἐκείνους τοὺς ὁποῖους
δὲν δύνανται νὰ σώσωσιν, ἔζη πρό τινων
ἐτῶν ἐν λευκῇ τινι ἐπαύλει μὲ πράσινα
δικτυωτὰ οἰκογένεια ἐκ τριῶν συγκειμέ-
νη προσώπων, τῆς μητρὸς καὶ δύο υἱῶν.

Ἡ κυρία Μαλβέρτη ἦτο χήρα στρα-
τηγοῦ ὅστις μόνην περιουσίαν ἔσχε τὴν
πρόσοδον τοῦ βαθμοῦ του· ἡ χήρα του μὴ
δυναμένη πλέον μετὰ τῆς μετρίας συν-

τάξεώς της νὰ κατέχη ἐν τῇ κοινωνίᾳ τὴν θέσιν ἣν κατείχε πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της, ἔπεισε τὰ δύο τέκνα της, τὸν Παῦλον καὶ τὸν Ἰούλιον, νὰ παραιτηθῶσιν ὅλων τῶν ὠραίων ὀνείρων τοῦ μέλλοντος καὶ νὰ ἀποχαιρετίσωσι τὰς γοητείας τῆς πρωτευούσης ὅπως ὑπάγωσι καὶ ἐνταφιασθῶσι μετ' αὐτῆς ἐν τινὶ ἀναχωρητηρίῳ ἡσυχῶ καὶ ἀθορύβῳ. Ἐκεῖ, ἔλεγεν αὕτη, ἡδύναντο νὰ σκεφθῶσιν ἀνέτως ἐπὶ τοῦ παλινστρόφου τῆς τύχης καὶ μεχριστοῦ ἤθελον ἐκλέξει τὸ στάδιον ἐκεῖνο εἰς ὃ περιώριζεν αὐτοὺς ἡ ἔλλειψις εὐπορίας.

Αἱ μικραὶ οἰκονομίαι τῆς Κ. Μαλβέρτης ἐχρησίμευσαν εἰς τὴν ἀγορὰν χαρίεντος οἰκίσκου, ἐκτισμένου ἐπὶ τοῦ πρηνοῦς λόφου μικρὸν ἀπέχοντος τῆς θαλάσσης, καὶ ἡ τακτικὴ καὶ μονότονος ἐπαρχιακὴ ζωὴ συνετέλεσεν ὥστε οἱ ἐξόριστοι ἐκεῖνοι τῶν Παρισίων νὰ λησμονήσωσι τὰς κατὰ συνθήκην ἡδονὰς τὰς ὁποίας χορηγεῖ ἡ ἐν μεγαλοπόλεσι διαμονή. Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἔχει τις τὸν καιρὸν νὰ αἰσθανθῇ ἑαυτὸν ζῶντα καὶ ὁ πυρετὸς τῆς διηνεκοῦς κινήσεως, ὅστις φαίνεται ὅτι παρακινεῖ πάντας τοὺς ἐτοιμοθανάτους κατοίκους τῶν Παρισίων νὰ σπεύδωσιν ὅπως ἀπολαύσωσι τοῦ ὑπολοίπου τῆς ζωῆς αὐτῶν, δὲν βραδύνει, μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐξαλειφόμενος, νὰ ἀφήσῃ τινὰ νὰ κατίδῃ πόσον εἶναι εὐτυχὴς ἀπολαύων τὴν εὐτυχίαν ὑπὸ τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ παρεκκλησίου. Συμβαίνει πολλάκις ἐπὶ τῆς εὐδαιμονίας ὅ,τι ἐπὶ τοῦ σκωπτικοῦ πτηνοῦ τῶν δασῶν τῆς Ἀμερικῆς: ὅσον τις τὸ διώκει τόσον ὑλιγώτερον πλησιάζει νὰ τὸ λάβῃ.

Ὁ βίος τῶν τριῶν τούτων προσώπων, κανονισθεὶς ἐπὶ τῆς συντάξεως τὴν ὁποίαν ἡ κυβέρνησις ἐχορήγει εἰς τὴν κυρίαν Μαλβέρτην καὶ ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων τῆς μικρᾶς ἐπαύλεώς της, ἦτο λίαν περιορισμένος καὶ ἡρεμος· διηγείρεν ἐν τούτοις ἐπὶ τινα καιρὸν τὴν περιέργειαν τῶν ἀργῶν τῆς γείτονος πόλεως, οἵτινες, μὴ ἔχοντες οὐδὲν καλλίτερον νὰ πράξωσι, δὲν ἤθελον δυσареσηθῇ ἐὰν ἐμάνθανον διατί καὶ πῶς

οἱ τρεῖς οὗτοι Παρισινοὶ, ἐπρωτίμων τὴν διαμονὴν τῆς Ἑέρης ἀπὸ τῆς τῶν Παρισίων, ἀφοῦ ἦτο ὁμολογούμενον ὅτι οὐδεὶς αὐτῶν ἔπασχεν. Ἀλλὰ πᾶσαι αἱ προσπάθειαι αὐτῶν κατέληξαν μόνον εἰς τὸ νὰ λύσωσιν ὀλίγον τὴν γλῶσσαν τοῦ συμβολαιογράφου τῆς πόλεως, τῇ μεσολαβήσει τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀγοράσει ἡ κυρία Μαλβέρτη τὴν ἐπαυλιν ἀπὸ τοὺς κληρονόμους ἐνὸς Ἀγγλου, ἀποθανόντος ἐν τῇ θαλάσῃ τρικυμιώδη τινὰ ἡμέραν καθ' ἣν ἠθέλησε νὰ διαπεράσῃ μόνος τὸ χωρίζον τὸ μεταξὺ τῆς νήσου Πολκιρὸλ καὶ τῆς στερεᾶς στενόν. Ἐμαθον λοιπὸν οἱ περίεργοι παρὰ τοῦ ἐντίμου συμβολαιογράφου, ὅτι ἡ χήρα τοῦ στρατηγοῦ οὐδὲν ἔκρυπτεν ἐν τῷ οἰκίσκῳ της καὶ ὅτι εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν Ἑέρην διότι τὸ κλίμα ἀφοῦ ἦτο καλὸν διὰ τοὺς ἀσθενεῖς ὥφειλε βεβαίως νὰ ᾔναι πολὺ καλλίτερον διὰ τοὺς καλῶς ἔχοντας.

Ἡ εἶδησις αὕτη δυσηρέστησε σχεδὸν τοὺς ἀέργους τῆς Ἑέρης, οἵτινες ὑπελόγιζον ἤδη ἐπί τιμος νέας τροφῆς τῶν κύκλων καὶ τῶν καφενείων, μελλούσης ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν παλαιὰν πλέον ἱστορίαν τῆς γυναικὸς τοῦ Ῥώσσου διπλωμάτου, τὴν ὁποίαν ὁ σύζυγός της εἶχεν ἡμιπνίξει ἐνεκα προσωρινῆς λήθης τοῦ ὅρκου τῆς συζυγικῆς πίστεως. Οὕτω ἔπαυσε μετ' ὀλίγον ἡ ἐπαυλις νὰ ᾔναι τὸ μέγα τῆς ἡμέρας ζήτημα, καὶ, ἐλλείψει καλλιτέρου, ἐπανήλθον εἰς τὴν σύζυγον τοῦ διπλωμάτου.

Ἡ κυρία Μαλβέρτη, τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ εἶχε κατὰ τὸ πλεῖστον διαρρέψει ἐν τῷ θορύβῳ τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Γαλλίας, ἀνεγνώριζε καθ' ἐκάστην ὅτι ὁ ἀῆρ τῶν ἀγρῶν καὶ διὰ Παρισινὴν ἔτι ἦτο πολὺ ὑγιεινότερος τοῦ καπνοῦ καὶ τῆς ὀμίχλης, τὰ ὁποῖα ἀναπνέουσιν εἰς Παρισίους καὶ εἰς Λυῶν.

Μετὰ ἑξ μηνῶν διαμονὴν ἐν τῇ ἐπαύλει δὲν ἤθελε καταλείπει τὸν ὀρνιθῶνά της πλήρη ὠραίων πτηνῶν, καὶ τὰς μεστὰς ἀνθέων πρασιάς της, τὰς ὁποίας μόνη ἐπεριποιεῖτο διὰ νὰ παρασταθῇ εἰς τὴν ὠραιότεραν τῶν συμφωνιῶν ἢ εἰς τὴν λαμπροτέραν ἐσπερίδα.

Ἡ ὑγεία της ὀλίγον κλονισθεῖσα εἶχε βελτιωθῇ προφανῶς, ὥστε ἔλεγεν ἐνίστε μετ' εἰλικρινοῦς μεταμελείας εἰς τοὺς δύο υἱοὺς της «Τί κρίμα ὅτι ὁ ὀμιχλώδης οὐρανὸς τῶν μεγάλων πόλεων μ' ἐμπόδισε πάντοτε νὰ σκεφθῶ τὸν γλαυκὸν οὐρανὸν τῶν ἐπαρχιῶν.»

Ὁ Παῦλος, ὁ πρεσβύτερος τῶν δύο ἀδελφῶν, ὑψηλὸς καὶ ὠραῖος νέος, προωρισμένος ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ πατρός του διὰ τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, δὲν εὕρισκεν ἀρκετὴν ἐνασχόλησιν διὰ τὸν ἰσχυρὸν καὶ μεστὸν ζωῆς ὀργανισμόν αὐτοῦ.

Ἡ θήρα, ἡ ἀλιεία, αἱ θαλάσσιαι ἐκδρομαὶ δὲν ἤρκουν αὐτῷ. Ὅ,τι οὗτος θὰ ἐπεθύμει ἦτο ἡ θορυβώδης καὶ ἀφροντισ ζωὴ τῶν στρατοπέδων ἣτις εἶχε δι' αὐτὸν τὴν θελκτικὴν ἑλξιν τοῦ μαγνήτου πρὸς τὸν σίδηρον· φύσις εἰλικρινῆς καὶ ἄδολος, καρδία γενναία καὶ εὐαίσθητος, ψυχὴ νομοταγῆς καὶ ἐνθουσιώδης, τῷ ἐχρειάζετο νὰ ἐπιδιώκῃ σκοπὸν τινα, σημαίαν τινα νὰ ὑπερασπίζηται ἢ νὰ προμάχηται εὐγενοῦς τινος ὑποθέσεως. Ἡ θλίψις τῷ ἦτο ἀντιπαθητικὴ, καὶ ἐὰν ἐνίστε τῷ συνέβαινε νὰ σκεφθῇ ὅτι ἤθελε ποτὲ ἀπαυδῇσαι ἐκ τῆς σημερινῆς ζωῆς του ἢ ἐλπίς ἐκλείει παρενθὺς τὰς θύρας, δι' ὧν ἡ ἀνία ἡδύνατο νὰ παρεισδύσῃ μέχρις αὐτοῦ.

Εἰς τὴν εἰκοσαετῇ ἡλικίαν τὸ μέλλον ἐπιφυλάσσει ἡμῖν τόσους στεφάνους, ὥστε αἱ ἡμέραι παρέρχονται καὶ ἡμεῖς μετροῦμεν μόνον αὐτάς. Τὰ πεδία τῶν μαχῶν, ὁ κρότος τῶν πυροβόλων, αἱ ματωρῶδεις συμπλοκαὶ καὶ αἱ δάφναι τῆς νίκης ἦσαν τὰ ὄνειρά του. Αἱ νωπαὶ ἀναμνήσεις τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου τὸν καθίστων ὑπερήφανον διὰ τὸ ὠραῖον ὄνομα τὸ ὁποῖον ἔφερε καὶ ἄνευ τοῦ φόβου μὴ δυσареστήσῃ τὴν μητέρα του, τὴν ὁποίαν ἠγάπα ὡς ἀγλίαν, δὲν ἤθελε διατάσει, εἰ καὶ εἶχε συνομολογηθῇ ἢ εἰρήνην νὰ καταταχθῇ ἐν τινι τάγματι Ζουάβων διὰ νὰ ἦναι βέβαιος ὅτι ἤθελε παρעυρεθῇ εἰς τὴν πρώτην μάχην.

Ὁ Ἰούλιος ἦτο κατὰ πάντα τὸ ἀντίθετον τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐκτὸς τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς εἰλικρινείας τῆς καρδίας.

Ἡ μορφή του ἦτο λεπτὴ, ἐκφραστικὴ καὶ εἰς τοὺς μεγάλους ῥεμβώδεις κυανοὺς ὀφθαλμούς του ἀνεγινώσκετο ἡ νοημοσύνη καὶ ἡ περίσκεψις. Ἀπέφενγε τὸν θόρυβον, τοῦ ὁποῖου προετίμα τὴν μοναξίαν τοῦ δάσους ἢ τὴν κονιώδη ἀτμοσφαῖραν τῆς βιβλιοθήκης του. Ὅσον ὁ Παῦλος ἠγάπα τὰς ἀσκήσεις τοῦ σώματος, τόσον ὁ Ἰούλιος τὰς διατριβὰς τοῦ πνεύματος. Τὰ βιβλία ἦσαν αὐτῷ τὸ προσφιλέστερον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀντικείμενον μετὰ τὴν μητέρα του καὶ τὸν ἀδελφόν του.

Διακεκριμένος μαθητὴς τοῦ Δυκείου τοῦ Μεγάλου Λουδοβίκου, αἱ ἐπιτυχίαι αὐτοῦ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῷ εἶχον προσημάνει λαμπρὸν ἐν τῇ φιλολογίᾳ μέλλον. Ἠγάπα τὴν ἐπιστήμην δι' αὐτὴν ταύτην καὶ ἤκιστα διὰ τὴν φήμην τὴν ὁποίαν παρέχει κατὰ τὰς ἡμέρας μας. Ἡ καλαισθησία αὐτοῦ ἦτο ἐκλεκτικὴ· ἐλάμβανε τὸ καλὸν πανταχοῦ ὅπου τὸ εὕρισκε, καὶ τὰ ἔργα τῆς ἀρχαιότητος ἔθελγον αὐτὸν χωρὶς ἐν τούτοις νὰ μὴ θαυμάζῃ τὰς νεωτέρας μεγαλοφυΐας. Ὁ Ὀμηρος, ὁ Πίνδαρος, ὁ Βιργίλιος καὶ ὁ Ὀράτιος ἔζων ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ παρ' αὐτῷ μετὰ τοῦ Σαίκσπηρ, τοῦ Γκαῖτε, τοῦ Σχίλερ, τοῦ Δάντου, τοῦ Τάσσου, τοῦ Βίκτορος Οὐγκὼ καὶ τοῦ Λαμαρτίνου. Ὡς ὁ μεγαλομνήμων Σκῶτος ποιητὴς Κρίχτων, εἶχε δεκαοκταετῆς βαθεῖαν γνῶσιν τῆς ξένης φιλολογίας. Ἀφιέρου εἰς τὸν ὕπνον τὰς ἀπολύτως ἀναγκαίας ὥρας διὰ τὴν ὑγείαν, καὶ οὐδέποτε ἐλησμόνει οὐδὲ κατὰ τοὺς περιπάτους, εἰς οὓς ἐνίστε ἐξήρχετο μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὸν προσφιλή του ποιητὴν Ἀνδρέαν Σεβιέρον, τοῦ ὁποῖου ἡ μούσα εἶχε δι' αὐτὸν τόνους ἰδιαιτάτως ἐμμελεῖς.

Πρὸ ἐνὸς περίπου ἔτους ἡ ζωὴ τῆς μητρὸς καὶ τῶν δύο υἱῶν διήρχετο οὕτω εὐαρέστως ἐν μονοτονίᾳ ἄλλ' ἄνευ περιορισμοῦ τῆς ἐλευθερίας οὐδενός, ὅτε πρωτὰν τινα τοῦ μαΐου τοῦ 1857, ὀλίγον πρὸ τοῦ προγεύματος ἡ κυρία Μαλβέρτη ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἐκ Παρισίων, ἣτις ἀνήγγελλεν αὐτῇ κατὰ τὴν

προσεχῇ ἐβδομάδα τὴν ἀφίξιν μιᾶς ἀνεψιάς της πασχούσης ἐξ ὑπερτροφίας τῆς καρδίας καὶ διατεταγμένης ὑπὸ τῶν ἱατρῶν νὰ μεταβῇ προσωρινῶς ὑπὸ τὸν θερμότερον οὐρανὸν τῶν μεσημβρινῶν ἐπαρχιῶν.

Ἡ ἀνεψιά ἐκείνη τῆς κυρίας Μαλβέρτης ὠνομάζετο Ἀλίσκη. Καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ χήρα τοῦ στρατηγοῦ εἶχε καταλείπει τοὺς Παρισίους αὕτη ἦτο οἰκότροφος εἰς τὸν Ἅγιον Διονύσιον καὶ δεκαεξαετῆς σχεδόν. Ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἀδελφὴ τῆς κυρίας Μαλβέρτης, κωλυμένη ἐν Παρισίοις ὑπὸ τῶν τριῶν ἄλλων τέκνων της, ἐνεπιστεύετο τὴν Ἀλίσκην εἰς τὴν ἀγαθὴν μέριμναν τῶν τριῶν ἀγροτῶν καὶ ἐπεκαλεῖτο τὰς περιποιήσεις τοῦ Παύλου καὶ Ἰουλίου διὰ τὴν πάσχουσαν ἐξαδέλφην των.

Ὅτε ἐπέστρεψαν οἱ δύο ἀδελφοί, ἡ κυρία Μαλβέρτη τοῖς ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν τῆς ἀδελφῆς της. Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ἰούλιος οὐδεμίαν ἀπέτειναν ἐρώτησιν πρὸς τὴν μητέρα των περὶ τῆς ἐξαδέλφης ἐκείνης, τὴν ὁποίαν μόλις ἐγνώριζον, καὶ ἦτις ἔμελλε νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ τόσον ἀπροσδοκῆτως. Ἀλλ' ὑπεσχέθησαν νὰ πράξωσιν ὅ,τι ἠδύναντο ἵνα μὴ διαψεύσωσι τὰς προσδοκίας τῆς θείας των περὶ τῆς συγγενικῆς αὐτῶν φιλοφροσύνης. Εἶτα ἡ κυρία Μαλβέρτη διεσκέφθη μετ' αὐτῶν ἐπὶ πῶν μικρῶν τακτοποιήσεων τῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν ἀνετον ἐγκατάστασιν τῆς νεήλυδος, καὶ, ὅτε τὰ πάντα ἐτελείωσαν κατ' ἀρέσκειαν τῆς μητρός των, ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ἰούλιος, οἱ μέλλοντες αἰχμάλωτοι τῆς ἀσθενοῦς, ἐπωφελήθησαν τῆς ἐλευθερίας αὐτῶν τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ ὑπάγωσι νὰ ἐρευνήσωσι τὴν νῆσον Πορκερόλ, ἥτις ἦτο ἡ ἀκουσία αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ Ἁγγλου, εἰς ὃν ὤφειλον τὸν καλλωπισμὸν τῆς ἐπαύλειώς των.

II

Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ἐβδομάδος ἡ κυρία Μαλβέρτη συνοδευομένη ὑπὸ τῶν δύο υἱῶν της μετέβη εἰς Ἡέρην, ὅπου

ἔμελλε νὰ ἀφίχθῃ ἡ Ἀλίσκη. Ὁ Παῦλος ἐπεφορτίσθη νὰ εὕρῃ ὄχημα διὰ νὰ μεταφέρῃ τὴν ἀσθενῆ εἰς τὴν ἑπαυλιν.

Ὁ ὑπηρέτης, ὅστις συνώδευσε τὴν Ἀλίσκην ἐκ τῶν Παρισίων ἀνεχώρησεν εὐθὺς ἅμα παρέδωκεν αὐτὴν εἰς τὴν κυρίαν Μαλβέρτην καὶ, ἐνῶ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ἰούλιος κατεγίνοντο περὶ τὴν ἀποσκευὴν τῆς ἀσθενοῦς, ἡ θεία καὶ ἡ ἀνεψιά ἀνέβησαν ἐπὶ τοῦ ὀχήματος καὶ ἀφίκοντο εἰς τὴν ἑπαυλιν.

Δίαν ἀπηυδαμένη ἐκ τῆς μακρᾶς καὶ κοινορτώδους ὁδοῦ, ἡ Ἀλίσκη δὲν ἀνέμεινε τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἐξαδέλφων της, ἀλλ' ὑπακούσασα εἰς τὴν συμβουλὴν τῆς θείας της ἀνεπαύθη ἐπ' ὀλίγον.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν ἡ νεαρὰ κόρη εἰς τοὺς δύο ἀδελφούς, ὡς πρὸς τὴν καλλονὴν της, δὲν ἦτο πολλὰ εὐνοϊκὴ δι' αὐτήν.

— Δὲν εἶναι πολὺ ὠραία ἡ ἐξαδέλφη μας, εἶπεν ὁ Παῦλος εἰς τὸν ἀδελφόν του, ἀλλὰ φαίνεται χαρίεσσα· τί λυπηρὸν ὅτι ἡ νόσος της τὴν ἐμποδίζει τὴν κίνησιν ἄλλως ἢ θέλομεν διασκεδάσει αὐτὴν διὰ τινων ἐκδρομῶν εἰς τὰ περὶχωρα. Ὡς οἰκότροφος τοῦ ἁγίου Διονυσίου θὰ ἀγαπᾷ τὸν καθαρὸν ἀέρα, τοὺς περιπάτους εἰς τὰ δάση καὶ ἐπὶ τοῦ ὄρους καὶ τὰς διὰ τῆς λέμβου διασκεδάσεις. Ἡ ἑπαυλὶς μας δὲν εἶναι ἀνάκτορον, ἀλλὰ τὰ δάση τῶν ἐλαιῶν ἅτινα τὴν περικυκλοῦσιν, αἱ ἀνθισμέναι ἤδη ῥοδαὶ ἀναδεικνύουσι βεβαίως αὐτὴν παράδεισον ἀπέναντι τῆς φυλακῆς της τοῦ ἁγίου Διονυσίου.

— Εἶναι ἀληθές, ἀπεκρίθη ὁ Ἰούλιος, καὶ νομίζω ὅτι ἡ θεία μας εἶχεν εὐτυχῇ ιδέαν συλλογισθεῖσα ἡμᾶς ὡς νοσοκόμεους. Ἡ ὑγεία θέλει βεβαίως μετ' ὀλίγον ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἑπωχρον ἐξαδέλφην μας. Μετ' ὀλίγους μῆνας θέλομεν τὴν ἐπανίδει εἰς Παρισίους δροσερὰν καὶ ῥοδαλὴν ὅσον οὐδέποτε.

Ὁ μάιος ὑπῆρξε πάντοτε ὁ προσφιλέτης τῶν ποιητῶν μὴν, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ περιγραφαὶ τῶν καλλονῶν, τὰς ὁποίας ἡ φύσις σπείρει δαψιλῶς κατὰ τὸν εὐλογημένον τοῦτον μῆνα, εἶναι πολὺ κατώ-

τεραι τῆς θαμβούσης πραγματικότητος.

Αἱ ἐπαρχίαι, ἡ προσφιλὴς αὕτη γῆ τῶν νοσούντων, τῶν ὁποίων αἱ ἡμέραι εἰσὶ μεμετρημέναι, ὁ τελευταῖος οὗτος καὶ ὀδυνηρὸς σταθμὸς πρὸς τὸν αἰώνιον ὕπνον πάντων ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ καρδία εἶναι προσβεβλημένη, ἀναπτύσσει κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην πλούτου φυτικὸν ἱκανὸν νὰ ἀπελπίσῃ καὶ τὴν δεξιωτέραν γραφίδα.

Ὁ πλούσιος τάπης τῆς χλόης, ἐξ οὗ στολίζεται κατὰ τὸν μᾶιον εἶναι πεποικιλμένος μετὰ τόσης ἀφθονίας ποικίλων ἀνθέων καὶ ἀρωματικῶν δειδρυλλίων, ὥστε ὁμοιάζει κατὰ τινα λόγον πρὸς οὐρανὸν κατὰστερον, τοῦ ὁποίου ἡ λάμψις ἐμποδίζει τὸν ὀφθαλμὸν νὰ παρατηρήσῃ τὸν βαθυκύανον θόλον. Ὅποια μαγικὴ θεὰ δι' ὃν τινα εἶναι συνεισισμένος νὰ ζῇ ὑπὸ τὸ παγετῶδες κλίμα τοῦ Βορρᾶ καὶ ἐν τινι πόλει ὅπου ὀλίγοι δημόσιοι κήποι κατέχουσι θέσιν ἐξοχῆς.

Ὅτε ἡ Ἀλίσκη ἠγέρθη τὴν ἐπαύριον, ἡ κυρία Μαλβέρτη ἠνοιξε τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου, ὅπου ἡ νεαρὰ κόρη εἶχεν ἀνέτως τοποθετηθῇ· κύματα φωτὸς ἐπλημμύρησαν παρὲνθὺς τὸ μικρὸν φιλάρεσκον δῶμά της, ὁ καθαρὸς καὶ ἀρωματώδης ἀήρ, τὸν ὁποῖον ἀνέπνευσεν, ἡ ὄψις τῶν θαυμασίων, ἅτινα ἠδύνατο νὰ θεωρῇ ἐκ τῆς κλίνης της καὶ πρὸ πάντων ὁ ἀνευ ὀνόματος ἐκεῖνος θόρυβος τῶν ἐντόμων, ἅτινα ἐβόμβουν ἐν τῷ κήπῳ, ἀφύπνισαν ἐν αὐτῇ εὐεξίαν τινὰ ἄγνωστον αὐτῇ μέχρι τότε, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τὸ διατί ἐμάντευσεν ἐνστικτως πως, ὅτι οἱ παλμοὶ οἵτινες τὴν ἔκαμον νὰ ὑποφέρῃ ἐξηλείφοντο ἐν τῇ γελώσῃ ταύτῃ γωνίᾳ τῆς γῆς, ὅπου ἡ πρόνοια διέχεε δαψιλῶς τὸν ἥλιον, τὰ ἄνθη, τὸ ὕδωρ καὶ τὴν χλόην.

—Πόσον θελκτικὸν τὸ ἀναχωρητήριόν σας! εἶπεν εἰς τὴν θείαν της. Φθονῶ τὴν τύχην τῶν δύο ἐξαδέλφων μου τοὺς ὁποίους κατεδικάσατε νὰ ζῶσι δεσμῶται εἰς τὴν Ἐδέμ αὐτήν.

—Εἰς σὲ ἐναπόκειται, ἀγαπητὴ μου ἀσθενής, νὰ μερισθῇς τὴν αἰχμαλωσίαν

αὐτῶν, ὅσον μακρὸν χρόνον θελήσῃς.

Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ἰούλιος δὲν εἶναι πολὺ δυστυχεῖς ἐν τῇ μοναξίᾳ των, καὶ ἂν τὸ εἶδος τῆς ζωῆς τὴν ὁποίαν [διάγομεν ἐδῶ δύναται νὰ σοὶ ἀρέσκῃ καὶ ἀφοῦ θεραπευθῇς, οἱ ἐξαδέλφοί σου θὰ ἦναι πολλὰ ὀλίγον συμπαθεῖς, ἐὰν δὲν ἤθελον ὀρέξει χεῖρα ἐξ ὅλης ψυχῆς εἰς ἐκείνην, ἥτις ζητεῖ νὰ μερισθῇ τοῦ βίου αὐτῶν. Θὰ λάβω τὴν ἀδειαν τῆς ἀδελφῆς μου νὰ σὲ κρατήσω πλησίον μου καὶ θὰ σοὶ ἀναθέσω τὴν φροντίδα νὰ ἐπαγρυπνῇς ἐπὶ τῶν πτηνῶν καὶ τῶν ἀνθέων μου.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἡ Ἀλίσκη καὶ ἡ θεία της ἐκάθηντο εἰς τὸν κήπον ὑπὸ σκιάδα κεκαλυμμένην ὑπὸ ἀναρριχωμένων φυτῶν, ἅτινα ἐκώλυνον τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου νὰ πίπτωσι μέχρις αὐτῶν, ἡ δὲ κυρία Μαλβέρτη ὠμίλει εἰς τὴν ἀνεψιάν της περὶ τῆς λεπτομεροῦς χρήσεως τῶν ὥρων τῆς ἡμέρας.

Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ἰούλιος δὲν ἐβράδυναν νὰ ἔλθωσι. Τὸ πρόγευμα παρετέθη ὑπὸ τὴν σκιάδα, καὶ, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῆς κυρίας Μαλβέρτης, ἀπεφασίσθη μέχρις οὗ ἀναρρώσει ἡ Ἀλίσκη νὰ παύσωσιν αἱ συνήθεις διατριβαὶ τῶν ἐξαδέλφων της. Ὁ εἰς ἠθέλεν ἀρνηθῇ τοὺς θαλασσίους περιπάτους του, ὁ δὲ ἄλλος τὰς μελέτας του ἵνα διασκεδάζωσι τὴν ἐξαδέλφην των. Ἡ πρότασις ἐγένετο προθύμως δεκτὴ, ἡ δὲ μήτηρ ἐπεφύλαξεν εἰς ἑαυτὴν τὴν ἀνωτάτην ἐποπτείαν ὡς πρὸς τὴν ὅλην δίαιταν.

III

Μεταξὺ τῶν δύο ἐπίσης εὐγενῶν φύσεων τῶν δύο ἐξαδέλφων της, αἱ ἡμέραι τῆς Ἀλίσκης διέρρεον μετὰ ταχύτητος καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ ὑποφέρῃ πολὺ.

Ὁ Παῦλος διελέγετο αὐτῇ περὶ τῶν φιλοδόξων του ὀνείρων, τῇ περιέγραφε τὰς καλλονὰς τῶν περιχώρων καὶ ἐσχέδιαζε δι' αὐτήν, καθ' ἣν ἐποχὴν αὕτη ἠθέλεν ἀναρρώσει ἐντελῶς, τὰς μᾶλλον εὐαρέστους ἐκδρομάς.

Ὁ Ἰούλιος ἀνέπτυσσε δι' αὐτὴν τοὺς

θησαυρούς τῆς ἐπιστήμης του· ὁμιλήτης εὐφυνῆς ἐγοήτευε διὰ τῶν διηγήσεών του τὴν φαντασίαν τῆς ἀσθενοῦς, συνέθετε μουσικὰς φαντασίας ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου του δι' αὐτὴν, καὶ πρὸ πάντων τῇ ἀνεγίνωσκε σελίδας τινὰς τῶν προσφιλεστέρων του ποιητῶν.

Χάρις εἰς τὰς λεπτὰς αὐτὰς μερίμνας καὶ εἰς τὴν αὐστηρὰν δλαιταν τὴν διαγραφείσαν ὑπὸ τῆς κυρίας Μαλβέρτης, ἡ Ἀλίσκη ἀνέλαβε ταχέως. Οἱ παλμοὶ τῆς ἔπαυσαν σχεδὸν ἐντελῶς, ὁ ἐν τῷ κήπῳ περίπατος τῇ ἐπετράπη καὶ μετὰ δύο μῆνας ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως τῆς νεαρᾶς κόρης, ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ἰούλιος ἐξεπλάγησαν παρατηρήσαντες πόσον ἦτο πραγματικῶς ὠραία ἡ ὠχρὰ αὕτη, ἰσχνὴ καὶ ἐλαφρῶς κυρτὴ ἐξαδέλφη των ὅτε κατέβη ἐκ τοῦ ὀχήματος ἐν Ἡέρῃ.

Ἦδη, ὅτε τὰ δροσερὰ χρώματα ἀντικατέστησαν τὴν νοσηρὰν αὐτῆς ὠχρότητα τῶν πρώτων ἡμερῶν καὶ ἔδωκαν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τῆς τὴν συνήθη αὐτῆς ἔκφρασιν, ἡ Ἀλίσκη παρουσιάσθη εἰς τοὺς δύο ἀδελφούς, οἷα ἦτο ἀληθῶς, μίαν τῶν νεανίδων ἐκείνων, τὰς ὁποίας μόνον ἐν Παρισίοις βλέπει τις· χαρίεσσα, λεπτοφυὴς καὶ ἀπαραμίλλου λεπτότητος πνεύματος καὶ συμπεριφορᾶς.

Ἦτο μᾶλλον εὐειδὴς ἡ ὠραία, διότι αἱ γραμμαὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐστεροῦντο κανονικότητος, ἀλλ' ἡ λάμψις τῶν ὑγρῶν καὶ μελανῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐθάμβουν ἐπὶ τοσοῦτον τὸν ὀρῶντα, ὥς ἐδὲν παρετήρει ὅτι τὸ στόμα τῆς ἦτο ἴσως ὀλίγον τι μεγάλον καὶ ὅτι ἡ ῥίς τῆς δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἐλληνικόν.

Ἐκτὸς δὲ τούτων εἶχε τὸ ἰδιαίτατον ἐκεῖνο θέληματρον, τὸ φυσικὸν καὶ θέλγον ἄνευ προσπαθείας· δὲν εἶχεν ἔτι διδαχθῆναι ἀκκίξεται καὶ νὰ ζητῇ εἰς τὸ κάτοπτρόν τῆς χάριτας ξένας, ὅπερ ὅμως εἰς παρατηρητὴν ματαιόφρονα καὶ φίλον τῆς πλαστῆς καλλονῆς μετρίαν ἤθελε παραγάγει ἐντύπωσιν. Ἐπρεπε νὰ μελετήσῃ τις τὴν μορφήν ταύτην καὶ νὰ συνοικειωθῇ πρὸς αὐτὴν διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ πόσον ἐκέκτητο θέληματρον· μετὰ τοιαύτην δὲ σπουδὴν ἐξεπλήττετο ὅτι εἶχε σπεύσει

νὰ τὴν ὀνομάσῃ ἄσχημον· τόσον τὴν εὐρίσκε θαυμασίαν.

Χαρακτῆρος ζωηροῦ καὶ φιλοπαίγμονος μετέπιπτεν ἐκ τῆς χαρᾶς εἰς τὰ δάκρυα καὶ ἐκ τῶν δακρύων εἰς φαιδρότητα τρελὴν μετὰ ταχύτητος δεικνυούσης φύσιν νευρικὴν εἰς ὑπερβολὴν καὶ κινδυνώδους αἰσθητικότητος.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ εἶχον ἀνεπαισθήτως ὑποστῇ πρὸ πολλοῦ τὴν μυστηριώδη ἐπιρροὴν τῆς εὐειδοῦς ἐξαδέλφης των, εἰς ἣν εἶχον ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀφίξεώς της ἐπιδείξει πολλὴν στοργήν. Αἱ ἐρώσαι καρδίαι συγχρωτίζονται τόσον καλῶς μετὰ τῆς ὀδύνης τῶν περικυκλούντων αὐτὰς, ὥστε συμμετέχουσιν αὐτῆς· ἐκ τῆς ἀπὸ κοινοῦ δὲ ὀδύνης μέχρι τοῦ ἔρωτος ἡ ἀπόστασις εἶναι τόσον βραχεία, ὥστε ὑπερπηδᾷ τις αὐτὴν χωρὶς νὰ σκεφθῇ.

Μόναι αἱ γυναῖκες ἀφίνονται νὰ ἀγαπήσωσιν ἐκείνους οἵτινες κάμνουσι νὰ πάλλῃ ἐν αὐταῖς ἡ εὐγενεστέρα χορδὴ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ἡ χορδὴ τοῦ ἐλέους.

Ὁ ἔρως δι' ὃν ἡ μόνωσις, εἰς ἣν ἔζων πρὸ ἐνὸς ἔτους, εἶχε θαυμασίως προετοιμάσει τοὺς δύο ἀδελφούς, τοὺς ἀφώπλισε πρὶν μάλιστα σκεφθῶσι νὰ γίνωσιν ἐρασταί.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν, αἱ πολεμικαὶ ιδέαι τοῦ Παύλου ὑπεχώρησαν εἰς αἰσθήματα μᾶλλον ἀπαλά· δὲν ὠνειρεύετο πλέον ὥς πρότερον ἐκ τοῦ συστάδην μάχας, λαμπρὰ στρατιωτικὰ κατορθώματα, δόξαν. Ὁλη ἡ στρατιωτικὴ φαντασμαγορία ἐξηλείφθη ὥς διὰ μαγείας ἐνώπιον τῆς χαριέσεως μικρᾶς Ἀλίσκης.

IV

Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ἰούλιος, νεώτατοι ἀμφότεροι, δὲν ἠδύναντο νὰ ἦναι ἐχέμυθοι, πρὸ πάντων δὲ ὄντες λίαν ἐρωτευμένοι δὲν ἠδύναντο νὰ κρύπτωσι τὰ μυστικά των καὶ ἀνεκοίνουν ταῦτα ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον· ὁ Παῦλος ὡμολόγησε πρῶτος εἰς τὸν ἀδελφόν του τὸ νέον αἶσθημα, τὸ ὁποῖον ἐπλήρου καθ' ἐκάστην πλειότερον αὐτόν. Ἡ Ἀλίσκη τὸν ἐγοήτευε καὶ τὸν εἶλκε πρὸς ἑαυτὴν ὅπως

ἡ φλόξ τὴν χρυσαλλίδα· ἡ φλογερά καὶ εὐαίσθητος φύσις του μόλις περιστελλομένη ἐπροδίδετο πολλάκις ἀκουσίως αὐτοῦ ὥστε ἐλαφρά τις ἀδιαθεσία τῆς Ἀλίσκης ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ προέλθῃ εἰς τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ πάθους του.

Πρωίαν τινὰ εἰς τὸ πρόγευμα ἀπεφασίσθη νὰ κάμωσιν ἐκδρομὴν τινα ἐπὶ λέμβου τὸ ἑσπέρας μετὰ τῆς Ἀλίσκης. Ὁ Παῦλος εἶχε προετοιμάσει τὰ τοῦ περιπάτου, τοῦ πρώτου τὸν ὁποῖον ἡ κυρία Μαλβέρτη ἐσυγχώρησεν εἰς τὴν ἀναρρωνύουσαν.

Ἡ αὔρα, ἡ πνέουσα ἐκ τῆς τετάρτης ὥρας τῆς ἑσπέρας ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Μεσογείου, ἤθελε πληροῖ τὸ μέγα ἱεῖον καὶ ὠθεῖ τὴν λέμβον ἐπὶ τῶν γλαυκῶν κυμάτων μετὰ τοιαύτης ταχύτητος ὥστε ἀνέμενεν οὗτος μετὰ ζωηρᾶς ἀνυπομονησίας τὴν ἄγνωστον τέως διὰ τὴν ἐξαδέλφην του διασκέδασιν ταύτην. Δὲν εἶναι τῷ ὄντι μία τῶν μεγίστων εὐτυχιῶν τῆς ζωῆς τὸ νὰ αἰσθάνεται τις ἑαυτὸν μεταξὺ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ὕδατος ἐλαφρῶς ταλαντευόμενον ἐπὶ τῶν κυμάτων καὶ προσβλέποντα τὴν μορφήν ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ;

Ἀπὸ ἀπλῆν ιδιοτροπίαν τῆς ἀσθενείας, ἡ Ἀλίσκη ἀπεποιήθη ὅταν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως ἐσήμανε· δὲν ἐφοβεῖτο τὴν ναυτίαν, ἀλλὰ ὅ,τι τὴν πρωίαν τῇ ἐμειδεῖα ἀπήρεσκεν αὐτῇ τὸ ἑσπέρας, καὶ ἠθέλησε νὰ ἀφιερῶσιν τὰς ὀλίγας ὥρας τοῦ περιπάτου εἰς τὴν ἡμελημένην ἀλληλογραφίαν της.

Ὁ Παῦλος ζωηρῶς ταραχθεὶς ἐκ τούτου ἔσυρε τὸν Ἰούλιον πρὸς τὴν ἀκτὴν καὶ ὅτε τὸ ἱεῖον ἀνεπετάσθη ὤθησαν τὴν λέμβον πρὸς τὴν ἀναπεπταμένην θάλασσαν ἀμεριμνούντες περὶ τῆς ἐπιστροφῆς.

Ἡ ὥρα καὶ ὁ τόπος ἦσαν καλῶς ἐκλεγμένα διὰ τοὺς ἀποδυρμούς τοῦ Παύλου.

Ὁ Ἰούλιος ἤκουσε σιωπῶν τὴν λεπτομερῆ ἐξομολόγησιν τοῦ Παύλου καὶ τὸ σχέδιον, ὅπερ εἶχε συλλάβει, νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς Ἀλίσκης μετὰ τὴν προηγουμένην συγκατάθεσιν τῆς μητρὸς του.

Ὅταν ἡ παλαιὰ αὕτη ἱστορία, ἡ πάντοτε ἀνανεουμένη, ἐτελείωσε τέλος πάντων, ὁ Παῦλος ἠρώτησε τὸν ἀδελφόν του διὰ τοῦ βλέμματος καὶ εἶτα τῷ εἶπεν·
(Ἐπεταὶ τὸ τέλος.)

A. B.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΜΑΝΙΑΚΗ

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ

A'.

Ὁ Νικόλαος Μανιάκης ἐγεννήθη ἐν Πάργῃ τῷ 1789. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἰωάννης τῶν εὐγενῶν Παργίων ἠθέλησε νὰ δώσῃ ὑψηλοτέραν ἀνατροφὴν εἰς τὸ τέκνον του. Διὸ ἐκπαιδευθέντα τὰ γράμματα ὑπότινος τῶν ἱερέων ἐν Πάργῃ ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς Ἰωάννινα καὶ ἐδιδάσκετο ἐκεῖ τὰ Ἑλληνικὰ ὑπὸ τοῦ διδασκάλου Ψαλίδας καὶ τὰ ἄλλα στοιχειώδη τοῦ ἐκεῖ γυμνασίου. Ὁ Ψαλίδας τὴν μὲν φιλομάθειαν τοῦ νέου καὶ τὸ εὐδόκιμον εἰς τοὺς ἀρχαίους κλασικοὺς διακρίνων, ὑπόδειγμα πρὸς τοὺς λοιποὺς συνταξιώτας ἐποιεῖτο. Τῷ δὲ πατρὶ παρίστα συνεχῶς, ὅτι ὁ παῖς ἐπεθύμει νὰ ἀπολαύσῃ ἐπιστημονικῆς τινος ἀνωτέρας παιδείας. Ἀλλ' ὁ πατὴρ εἶτε ἐξ ἀποριῶν, εἶτε ὑπ' ἄλλων φροντίδων οἰκογενειακῶν κωλυόμενος, ἀνέβαλλε τὸν καιρὸν, καὶ μόνον πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν προέτρεπε τὸν νέον, ὅπως μὴ ἡμιμαθὴς, ἀλλὰ τελειομαθὴς ἀποκαταστή· καὶ ἐκ τῆς διδασκαλίας αὐτῆς ποριζόμενος, ἠθέλεν οἰκονομήσει οὐ μόνον τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἀλλὰ καὶ ἐφοδιασθῇ τὰ χρειώδη ὅπως μεταβῇ εἰς ἐκπαιδευτήριον ἐπιστημονικὸν τῆς Εὐρώπης, καὶ τύχῃ τοῦ ποθουμένου. Τοσοῦτο δὲ ἐν τοῖς μαθήμασιν εὐδοκίμησεν, ὥστε, ὡς λέγει ὁ ἐγκωμιάζων αὐτὸν Βονιαμῖνος καθηγητῆς τοῦ ἐν Πίζῃ πανεπιστημίου, δεκαπενταετῆς ὢν ὁ Νικόλαος ἐγίνωσκεν ἄριστα τοὺς ἀρχαιοτάτους κλασικοὺς Ἑλλήνας καὶ Λατίνους, ἠρίστευσεν εἰς τὰ μαθήματα τῆς γεωμετρίας καὶ λοι-